

55. ar-Rahman

Källa: **Introduktion till Koranstudier**
Författare: **Syed Abul A'la Mawdudi**

55. ar-Rahman

Namn

Denna sura heter *ar-Rahman*, det ord som den börjar med. Detta namn är dock djupt förbundet med surans innehåll, eftersom den från början till slut beskriver manifestationerna och frukterna av Allahs egenskaper av barmhärtighet och nåd.

Uppenbarelse period

Kommentatorerna anser i allmänhet att detta är en Makki sura, även om vissa traditioner — återgivna från Abdullah ibn Abbas, 'Ikrimah och Qatadah — säger att den uppenbarades i Madinah. Men det finns också andra traditioner från samma auktoriteter som motsäger detta. Dessutom liknar innehållet mycket mer de Makki surorna än de Madiniska, och den verkar snarare tillhöra den allra tidigaste perioden i Makkah. Det finns dessutom flera autentiska traditioner som visar att den uppenbarades i Makkah många år före hijrah.

I Musnad Ahmad finns en tradition från Asma', dotter till Abu Bakr (må

Allah vara nöjd med dem båda), där hon säger: "Jag såg Allahs Sändebud be i Ka'bahs heliga område, vänd mot hörnet där den svarta stenen sitter. Detta var innan den gudomliga befallningen *fasda' bima tu'mar* ('Proklamera öppet det du befalls') hade uppenbarats. Avgudadyrkarna hörde honom då recitera orden *fa-bi-ayyi ala'i rabbikuma tukaḍḍiban* i bönen." Detta visar att denna sura uppenbarades ännu tidigare än Surah al-Hijr.

Al-Bazzar, Ibn Jarir, Ibn al-Mundhir, Daraqutni, Ibn Marduyah och Ibn al-Khatib återger från Abdullah ibn Omar att Profeten (må Allahs frid och välsignelser vara över honom) en gång reciterade Surah ar-Rahman, eller hörde den reciteras, och sade: "Hur kommer det sig att jag inte hör från er det goda svar som jinnerna gav sin Herre?" När folket frågade vad det svaret var, sade han: "När jag reciterade de gudomliga orden *fa-bi-ayyi ala'i rabbikuma tukaḍḍiban*, svarade jinnerna: *la bi-shay'in min ni'mati rabbina nukadhib* — 'Vi förnekar inte någon av vår Herres välsignelser.'"

Ett liknande tema återges av Tirmidhi, Hakim och al-Bazzar från Jabir ibn Abdullah. I deras tradition sägs: "När människorna förblev tysta när Surah ar-Rahman reciterades, sade Profeten: 'Jag reciterade denna sura för jinnerna den natt då de samlades för att lyssna på Koranen. De svarade bättre än ni. Varje gång jag reciterade *fa-bi-ayyi ala'i rabbikuma tukaḍḍiban*, sade de: 'O vår Herre, förneka inte någon av Dina välsignelser. All lovprisning tillhör Dig.'"

Detta visar att vid den händelse som nämns i Surah al-Ahqaf (29-32), då jinnerna hörde Profeten recitera Koranen, reciterade han Surah ar-Rahman i bönen. Detta skedde det tionde året av profetskapet, när Profeten stannade i Makkah på vägen tillbaka från Ta'if. Även om vissa traditioner säger att Profeten inte visste att jinnerna lyssnade förrän Allah informerade honom, är det inte orimligt att anta att Allah också informerade honom om deras svar på Surah ar-Rahman.

Dessa traditioner visar att Surah ar-Rahman uppenbarades före Surah al-Hijr och Surah al-Ahqaf. Dessutom finns en annan tradition som visar att den är en av de allra tidigaste uppenbarelserna i Makkah. Ibn Ishaq återger från Orwah ibn az-Zubayr att följeslagarna en dag sade till varandra: "Quraysh har aldrig hört någon recitera Koranen offentligt för dem. Vem ska läsa den högt för dem?" Abdullah ibn Mas'ud sade att han skulle göra det. Följeslagarna fruktade att han skulle utsättas för våld och sade att det borde göras av någon med stark klanbakgrund. Ibn Mas'ud svarade: "Låt mig vara. Min Beskyddare är Allah." Nästa morgon gick han till Ka'bah, där Qurayshs ledare satt. Han ställde sig vid Maqam Ibrahim

och började recitera Surah ar-Rahman högt. Quraysh lyssnade först för att förstå vad han sade. När de insåg att det var det ord som Muhammad (må Allahs frid vara över honom) påstod vara Guds ord, kastade de sig över honom och slog honom i ansiktet. Men Ibn Mas‘ud fortsatte att recitera så länge han kunde. När han återvände med svullet ansikte sade följeslagarna att de hade fruktat detta. Han svarade: "Allahs fiender har aldrig känts så lätta för mig som idag. Om ni vill går jag och reciterar för dem igen imorgon." De sade: "Nej, du har gjort tillräckligt. Du har fått dem att höra det de inte ville höra."

Tema och innehåll

Detta är den enda suran i Koranen där både människor och jinner — jordens två skapelser med fri vilja — direkt tilltalas. Både människor och jinner påminns om Allahs makt, Hans otaliga välsignelser, deras egen svaghet och ansvar inför Honom. De varnas för följderna av olydnad och upplyses om belöningen för lydnad.

Även om Koranen på flera andra ställen antyder att jinnerna, liksom människorna, är en skapelse med fri vilja, ansvar, tro och otro, lydnad och uppror, och att det bland dem finns grupper som tror på profeterna och de gudomliga skrifterna, klargör denna sura uttryckligen att Profetens budskap och Koranen är avsedda för både människor och jinner, och att hans profetskap inte är begränsat till människorna.

Även om suran i början riktar sig till människorna — eftersom de är jordens ställföreträdare, bland dem har profeter sänts och på deras språk har de gudomliga böckerna uppenbarats — riktas från vers 13 och framåt talet till både människor och jinner, och samma kallelse riktas till båda.

[KAPITEL 55](#)

[«54. al-Qamar](#)

[56. al-Waqi‘ah»](#)

- [Att Följa Sunnah: Vägen till Islamisk Enhet och Andlig Trygghet](#)
- [Dygden av att följa Sunnah - En islamisk påminnelse från de klassiska](#)

lärd

- [Ingen Sunnah utan Jamā'ah – Ingen Jamā'ah utan Sunnah](#)
- [Den ärofyllda ställningen för den som följer Sunnah](#)
- [Sunnahs grundprinciper](#)
- [Sunnahs plats i Islam – varför vi inte kan klara oss utan den](#)
- [Handlingar som upphäver en individens Islam](#)
- [Mänsklighetens akuta behov av denna religion](#)
- [Tawfiq kommer endast från Allah](#)
- [Det onda kan aldrig tillskrivas Allah](#)